

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Lucie Grafnetterové

Náhradní rodinná péče romských dětí.

Formální stránka práce.

Přestože má práce přiměřenou grafickou úpravu, uvítal bych jasnější grafické členění například v kapitole 3.3, kde se hovoří o nejčastějších důvodech ústavní výchovy romských dětí. Uváděné jednotlivé důvody mohly být graficky zvýrazněny.

Rozsah odpovídá předepsaným nárokům. Práce je smysluplně členěna na kapitoly v logickém sledu. Povaha práce a způsob zpracování nevede k použití grafů a tabulek. Technická úroveň zpracování je dobrá. Citace jsou v souladu s ČSN.

Jazyková stránka práce.

Gramatická úroveň práce je velmi dobrá.

Po stylistické stránce se někdy vyskytují méně obratné formulace. (str. 13, poslední věta kapitoly 3.3)

Obsahová stránka práce

Autorka se snaží uchopit problematiku romských dětí v náhradní rodinné péči. Už samotný název práce je tak obecně formulován, že není jasné, jaký aspekt dané problematiky chce autorka řešit.

V úvodu teoretické části sice autorka klade postupně otázky typu:

Proč jsou dětské domovy zaplněny převážně romskými dětmi?

Jaká je perspektiva romského dítěte dostat se z ústavní výchovy?

Proč se nerealizuje náhradní rodinná péče o romské děti v romských rodinách?

Proč si lidé raději své dítě bílé a starší než dítě romské?

Proč jsou problémy v rodinách příslušníků majority, které si vzaly romské dítě ?

Uvádí, že se na ně snaží odpovědět. Zároveň však uvádí nejistotu, zda k odpovědím dospěla.

Proč?

Cíl práce není od začátku jasně formulován. Proto se pak autorka utápí ve výše nadhozených otázkách, které jsou sice legitimní, ale na které v práci tohoto typu nemůže dát požadovnou odpověď. Její nejistota, zda k odpovědím dospěla, je vlastně poctivou odpovědí.

V teoretické části přitom autorka zcela logicky postupuje od expozice tématu přes tematiku romské rodiny a dětství k ústavní výchově, jejím rizikům. Dále se už zabývá důvody, proč se romské děti dostávají do ústavní výchovy. Klíčová je kapitola 3.4, která ukazuje jak je ústavní výchovou narušována identita romského dítěte. Z této kapitoly pak jasně vyplývá potřeba náhradní rodinné péče. Autorka v dalších kapitolách správně ukazuje, jaká jsou specifika náhradní rodinné péče u romského dítěte v rodině Neromů, příslušníků majority.

Teoretická část má tedy logickou strukturu, ale nejistou odpověď.

V praktické části provádí kvalitativní výzkum rodiny příslušníků majority, kteří si vzali do pěstounské péče 4 romské děti.

Teprve zde jsou explicitně formulovány cíle práce:

1. zjistit zda se za tři roky změnil pohled pěstounů na rozhodnutí vzít si romské děti,
2. srovnává jejich výchovnou zkušenost s poznatky uvedenými v teoretické části,
3. na základě příběhů dětí v pěstounské péči uvedené rodiny vyvodit hypotézy.

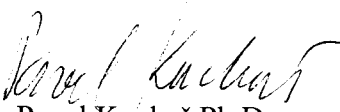
Cíle jsou formulovány dobře. Rozhovory potrzují poznatky uvedené v teoretické části. U cíle č. 3 autorka neuvádí jakým způsobem došla ke stanovení hypotéz.

Uvedená literatura je využita dobře. Pro hlubší poznání romské rodiny však dále doporučuji autory: E. Davidovou, E.Žlnayovou, M. Hubschmannovou a autory píšící o romské rodině v časopise Romano Džaniben.

Přes výše uvedené nedostatky práci hodnotím velmi dobře. Obsahuje mnoho podnětů, které vedou k tomu, aby výchova romských dětí v pěstounské péči v rodinách příslušníků majority vedla k rozvoji jejich romské identity a následné integraci.

Práci doporučuji k obhajobě.

České Budějovice, 28. 5. 2007.

Mgr. Pavel Kuchař Ph.D.